

je na moči pribival in ni hotelo biti konec preskušnjam in ni bil še red, da vstane sodec na mavri in bo meč iz njegovih ust razpihal ljubéje babelske hčere, poluverce in razločeniike kakor pirjevico in smotláko...

*

Takrat so igrali gojenci »novih menihov« v Ljubljani pred Tomažem, devetim ljubljanskim škofom igro o Savlu in Davidu. Davidovi vojaki so peli pesem »letečega leva«, pesem vzhajajočih kraljevih praporov: *Vexilla regis prodeunt*. Trudno so odpevali Savlovi »orožniki« s pogrebno pesmijo evangeljske srenje: »In Fried und Freud zieh ich dahin.« Savla je glumil supremist Adam Wassermannov, čigar oče je bil še nedavno evangeljski kantor in učitelj v Kranju, preden se je bil uslužbil papežnikom.

»Koga oponaša?« je vprašal škof Tomaž. »Jerneja Knaflja na Brdu,« je odgovoril jezusovec, regens et concionator Miklavž Koprivec.

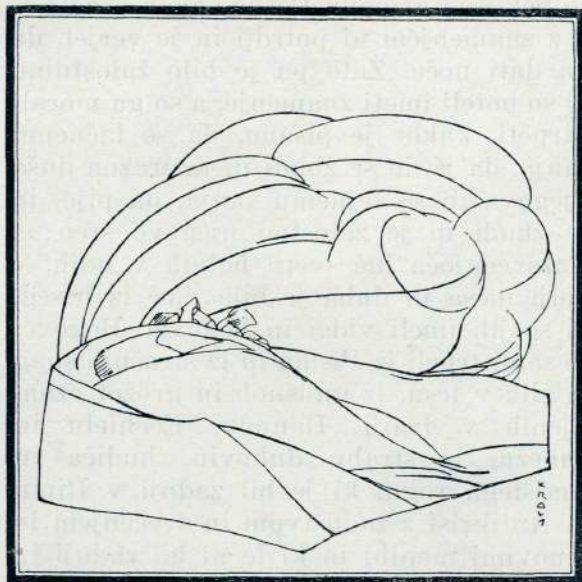
»Njegov red je blizu,« je prikimal vladika.

»Blizu,« je jeknil menih, ne da bi trenil z glavo ali zgibnil z rokami, katere je bil sklenil v rokave; »vzrastla mu je Estera.« »Saj ji je Judita ime,« je menil škof.

Menih je nemo prikimal. Čez trenotek pa je dejal:

»Sina so mu šolali deželani, da bi mu za naslednika vstal in orožnika. Pa ga ne bo učakal.«

»Ali mu je umrl?« je vprašal škof.



»Mladi Knafelj je že tretji mesec gojenec našega reda v Gradci,« je odgovoril jezusovec. Škof je živahno planil:

»Kako je vendar to mogoče?«

»Deus permisit,« je odvrnil mirno menih.

»Ad majorem Sui gloriam.«

»Fiat, fiat, amen, amen!« je zarajal škof. Veder je odšel od igre. Celo dopoldansko nevoljo je bil pozabil, ko je moral beležiti o stiškem opatu v svoj dnevnik: »Aeger et Podagricus. Nec ad finem missae perduravit.« Po večerji je pozvonil tajniku in mu narekoval pismo. Pismo je naslovil Juditi Strmolski, mladi baronici na Brdu...

DUHOVINA.

1.

Poznojesenskega popoldne v letu tisoč in šeststotem je bil prispel prileten popotni človek z Brda med pristave mesta Kranja. Bil je tako zelo utonil sam vase, da ni opazil kamena, ki mu je ležal na poti v spotiko. Kakor podsekano drevo je padel na obraz. Ko je vstal z mokrotnih tal, je pogledal z nagonsko radovednostjo po kamenu in šel z blodnim nasmehom za besedami, ki so bile vklesane v kamen, in je videl, da so ime in geslo raz vrata njegove hiše v Kranju, katero so mu bili cesarski prepovedali, zapečatili in naprodaj zapisali. Kamen nad vrati so izbili in vrgli pred mestno obzidje. Kmetica z Britofa je pobrala kamenato pločo, da bi si pozimi noge grela v postelji. Ko pa je videla pisano, se je ustrašila in pustila ležati kamen med pristavami.

Bridko, kakor da govori težke uroke, je bral popotni samega sebe raz kamen:

„Sie Bartl Knaflß Predicant,
Meyn Sterkh steth in Gottes Handt!“

Predikant Jernej, za Gašperjem Rakovcem drugi bogovec v Kranju, je globoko zasopel kakor človek, ki spi. Nato si je šel z roko mimo čela, ki je bilo samo vase pogreznjeno kakor pri človeku s pomešano pametjo in je tonulo v bolni in blodni mrak oči. Bil mu je obraz iz očeta in matere in dedov in še iz bolezni, ki so jih trpeli: iz lakote, sušice, davice, bodilja in kostenice. Bile so gube ubite tlačanske očetne upornosti. Bile so črte